

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

การเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการในการจัดบริการสาธารณะของกรุงเทพมหานคร คงชรัช บัญรุ่งทวีทรัพย์¹, หัชชากร วงศ์สายัณห์²

^{1,2}สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการในการจัดบริการสาธารณะกรุงเทพมหานครและแนวทางการจัดบริการสาธารณะของกรุงเทพมหานครที่คำนึงถึงสิทธิผู้พิการมากขึ้น จากการศึกษาที่รวบรวมข้อมูลความหมายของความเป็นนโยบายสาธารณะและเปรียบเทียบกับความเป็นจริงที่รัฐได้ทำนโยบายสาธารณะที่มีการเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการในกรณีทางเท้าและรถขนส่งสาธารณะ สามารถสรุปได้ว่าทางภาครัฐในกรุงเทพมหานครก็มีการจัดบริการสาธารณะให้ผู้พิการ แต่การจัดทำนั้นขาดความเอาใจใส่และความต่อเนื่องในการจัดทำนโยบายทำให้มองว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการพัฒนาให้นโยบายสาธารณะของผู้พิการมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและใส่ใจในการทำโดยเฉพาะทางเท้าและการใช้บริการสาธารณะที่ประหยัดได้ เหนือกว่าการเลือกปฏิบัติก็จะหายไปเพียงแค่ว่าใส่ใจในการทำและทำอย่างต่อเนื่องเพื่อให้คนพิการสามารถใช้ชีวิตเหมือนกับบุคคลธรรมดาและสุขภาวะ จิตใจ ที่ดีขึ้น

คำสำคัญ : การเลือกปฏิบัติ , นโยบายสาธารณะ

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561
วันที่ 15 กันยายน 2561
ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Discrimination against Disability in Bangkok Public Service

Kongcharut boonruntaveesup¹, Hatchakorn vongsayan²

^{1,2}Local administration Faculty of Humanities and Social Sciences
SuanSunandhaRajabhat University

ABSTRACT

The study of the definition of public policy and comparing public policy of the government discriminate in sidewalk and public transportation to disabled people. It can be concluded that Bangkok administration provided public services to disabled people but they lack of attention and continuity which refer to discrimination against. The most important thing is public policy of disabled people have to develop continuously and pay attention to their policy working. The word discrimination will disappear and disabled people's life is equality with other people and encourages mental health status improvement.

Keywords: discrimination, public policy

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทนำ

ปัจจุบันในกรุงเทพมหานครมีการจัดบริการสาธารณะที่หลากหลายเพื่อพัฒนาความเป็นเมืองและความสะดวกสบายในหลายๆด้านเพื่อที่จะสามารถให้ทุกคนเข้าถึงเมืองหลวงได้และแน่นอนว่าเมื่อเมืองมีความเจริญเติบโตปัญหาภายในเมืองก็ต้องตามมากขึ้นดังนั้นกรุงเทพมหานครจึงต้องมีการแก้ไขปัญหาเหล่านั้นโดยการจัดบริการสาธารณะในเมืองหลวงเพื่อรองรับปัญหาที่เกิดขึ้นภายในกรุงเทพมหานคร การจัดบริการสาธารณะส่วนใหญ่รัฐมีหน้าที่ดำเนินการจัดทำ

แต่ก็มีอีกส่วนหนึ่งที่เขามิร่างกายไม่สมบูรณ์จนถึงเท่าเทียมกันกับคนทั่วไป มิลเล็ตต์ (Millett) ได้กล่าวว่เป้าหมายของการให้บริการสาธารณะคือการสร้างความพึงพอใจในการให้บริการแก่ประชาชนโดยได้สรุปเป้าหมายที่เป็นที่นิยมมากที่สุดที่ผู้ปฏิบัติต้องยึดไว้เสมอใน 5 หลัก คือ

1. การให้บริการอย่างเสมอภาค หมายถึง ความยุติธรรมในการบริหารงานภาครัฐที่มีฐานคิดที่ว่าทุกคนเท่าเทียมกัน ดังนั้นทุกคนจะได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกัน
2. การให้บริการที่ตรงเวลา หมายถึง ในการให้บริการจะต้องตรงต่อเวลาเพื่อสร้างความพอใจให้กับประชาชน
3. การให้บริการที่เพียงพอ หมายถึง การให้บริการสาธารณะต้องมีจำนวนการให้บริการและสถานที่บริการที่เหมาะสม ความเสมอภาคและความตรงต่อเวลาจะไม่มี ความหมายเลย ถ้ามีจำนวนการบริการสาธารณะไม่เพียงพอ
4. การให้บริการอย่างต่อเนื่อง หมายถึง การให้บริการอย่างสม่ำเสมอ ยึดประโยชน์ของสาธารณะไม่ใช่ยึดตามความพอใจของหน่วยงาน
5. การให้บริการอย่างก้าวหน้า หมายถึง การให้บริการสาธารณะที่มีการปรับปรุงคุณภาพและผลการปฏิบัติงาน (John D. Millett. ม.ป.ป. Management

in the public service the best for effective performance) ดังนั้นหากเราพิจารณาจากคำนิยามของ John D. Millett แล้วเราจะพบว่าการจัดทำบริการสาธารณะของกรุงเทพมหานครยังคงขาดหลักการให้บริการอย่างเสมอภาค และการให้บริการอย่างต่อเนื่องในการจัดทำบริการสาธารณะต่อผู้พิการ จึงเป็นสาเหตุที่จำเป็นต้องศึกษา

ทำให้เห็นว่าการจัดทำบริการสาธารณะของผู้พิการในกรุงเทพมหานครยังมีการเลือกปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมกันอยู่ ในกรณีทางเดินทางเท้าที่มีสภาพพื้นผิวทางเดินทางเท้าที่ไม่เท่ากันทำให้ผู้พิการที่เข็นรถเข็นไม่สามารถเข็นรถด้วยตัวเองได้ เพราะ พื้นผิวที่ไม่เท่ากันทำให้ล้อของรถเข็นตกหลุมได้ ทำให้ผู้พิการใช้ชีวิตลำบากมากขึ้น และกรณีการใช้บริการขนส่งมวลชนที่ผู้พิการไม่ได้รับการบริการสาธารณะ กล่าวคือผู้พิการสามารถขึ้นรถหรือโบกรถได้ด้วยตัวเอง ผู้พิการต้องพึ่งคนอื่นในการเรียกใช้รถบริการสาธารณะ ทั้งสองกรณีนี้เป็นกรณีที่คุณเขียนเรียกว่าการเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการในการจัดบริการสาธารณะในกรุงเทพมหานครจากสาเหตุเหล่านี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการในการจัดบริการสาธารณะกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดบริการสาธารณะของกรุงเทพมหานครที่คำนึงถึงสิทธิผู้พิการมากขึ้น

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วิธีการศึกษา

เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพโดยศึกษาจากการวิเคราะห์เอกสาร รายงาน งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนโยบายสาธารณะของผู้พิการ และใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้พิการที่ได้ใช้บริการสาธารณะ รวมถึงการลงพื้นที่สอบถามข้อมูลจากกรุงเทพมหานคร เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้มารวบรวมแล้วทำการวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ผลการศึกษารัฐกับนโยบายสาธารณะ

รัฐหรือประเทศเป็นหน่วยการเมืองที่สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะเราต้องมีการจัดตั้งรัฐหรือประเทศที่มาก่อน จากนั้นจึงมีรัฐบาลเพื่อบริหารกิจการของรัฐขึ้นไป ในแง่คำนิยาม รัฐอาจหมายถึงสถาบันที่ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่ต่างๆ เช่น องค์กรนิติบัญญัติ องค์กรบริหาร องค์กรด้านยุติธรรม และระบบราชการต่างๆ ดังนี้ องค์กรเหล่านี้จึงต้องมีหน้าที่และบทบาทเป็นการเฉพาะ และทำหน้าที่ประสานกัน หน้าที่หลักของรัฐมีดังนี้ คือ การป้องกันรัฐ การรักษาความสงบภายใน อันเป็นบทบาทเบื้องต้น เมื่อรัฐพัฒนามากขึ้น บทบาทต่อไปนี้จะเข้ามาเกี่ยวข้อง คือ การปกป้องสิทธิของบุคคล การจัดบริการสาธารณะต่างๆ และนำการควบคุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ให้ดำเนินการไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม (C. Ham, and M.Hill, 1988, 22-25)

สภาพปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการในการจัดบริการสาธารณะของกรุงเทพมหานคร

เมื่อได้ทำการศึกษาสภาพปัญหาการจัดบริการสาธารณะในกรุงเทพมหานครที่เลือกปฏิบัติต่อผู้พิการ สภาพปัญหาที่เราได้ทำการศึกษากับพบว่าทางกรุงเทพมหานคร ได้มี

การจัดทำบริการสาธารณะต่างๆให้กับผู้พิการจริง แต่ยกเว้นเรื่องการจัดทำบริการสาธารณะทางเดินทางเท้าให้กับผู้พิการและการใช้บริการรถสาธารณะที่ผู้พิการสามารถใช้ร่วมกับบุคคลธรรมดาได้ ในกรณีทางเดินทางเท้าของผู้พิการจริงๆแล้วทางกรุงเทพมหานครก็ได้มีการจัดทำบริการสาธารณะทางเดินทางเท้าให้กับผู้พิการ แต่เมื่อเราเดินตามท้องถนนในกรุงเทพมหานครกับพบว่าพื้นทางเดินทางเท้ากับมีสภาพที่ไม่ต่างกับการไม่ได้จัดทำให้กับผู้พิการได้เดินอย่างสะดวกเลย เช่น พื้นต่างระดับ เบลลล์ล็คคองผู้พิการตาบอดจัดวางไม่เป็นระเบียบบางที่ก็ไม่มี เบลลล์ล็คคอง จึงทำให้เห็นว่าสภาพปัญหาพวกนี้เป็น การเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการ

แนวทางการจัดบริการสาธารณะที่คำนึงถึงสิทธิผู้พิการมากขึ้น

จากการที่ได้ศึกษาแนวทางการจัดบริการสาธารณะที่จะคำนึงถึงสิทธิผู้พิการมากขึ้น พบว่าแนวทางที่จะทำคำนึงถึงสิทธิผู้พิการมากขึ้นนั้นก็คือเพียงแค่ทางกรุงเทพมหานครมีความใส่ใจในการจัดบริการสาธารณะของผู้พิการให้มากขึ้น จัดทำบริการสาธารณะของผู้พิการอย่างต่อเนื่อง และทำด้วยความเสมอภาคไม่ว่าผู้พิการจะด้วยกว่าเราสักแค่ไหนพวกเขาก็ควรได้รับสิทธิที่เท่าเทียมกับคนทั่วไป เพียงเท่านั้นคำว่า การเลือกปฏิบัติในการจัดบริการสาธารณะก็จะถูกลบออกไป

องค์ประกอบนโยบายสาธารณะ

ก่อนที่จะไปพิจารณา นโยบายสาธารณะ เราสมควรพิจารณาถึงองค์ประกอบของนโยบายก่อน

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอคำอธิบายไว้แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

คนแรกที่พยายามอธิบาย คือ R. Lineberry (Lineberry, 1971) ซึ่งชี้ว่านโยบายสาธารณะเป็นแนวทางปฏิบัติที่มีขอบเขตครอบคลุมอย่างกว้างขวาง ตั้งแต่การกำหนดนโยบาย การนำนโยบายปฏิบัติ จนถึงการประเมินผลสำเร็จที่เกิดขึ้น Lineberry กล่าวว่า มีการจำแนกออกเป็น 5 ประการ ดังนี้

1. นโยบายต้องมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน วัตถุประสงค์นี้จำเป็นต้องมีอยู่เสมอ และมุ่งก่อให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติเป็นส่วนรวม

2. ต้องมุ่งขั้นตอนของพฤติกรรม อันเป็นส่วนหนึ่งของแผนงานที่ต้องการให้เกิดขึ้น

3. นโยบายนั้น ต้องกำหนดการกระทำต่างๆ ที่ต้องเลือกนำมาปฏิบัติ และการปฏิบัติดังกล่าวนี้จำเป็นต้องให้สอดคล้องทั้งเงินเวลา และสถานที่

4. นโยบายต้องมีการประกาศให้บุคคลทั่วไปรับรู้หรือรับทราบซึ่งการประกาศดังกล่าวนี้อาจออกมาในรูปจัดการพิมพ์อย่างเป็นทางการเป็นการแถลงต่อรัฐสภา หรือการแถลงข่าวผ่านสื่อมวลชน เป็นต้น

5. นโยบายต้องมีการดำเนินการปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนของการกระทำที่ได้ตัดสินใจไว้แล้วการจำแนกองค์ประกอบของนโยบายในลักษณะก็คือ คำอธิบายโดย H Lasswell และ A. Kaplan (Lasswell and Kaplan, 1970) ที่เน้นการอธิบายว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลและเกี่ยวข้องกับปัจจัยอื่นๆ ของสังคม คือ

1. องค์ประกอบแรกต้องเป็นแผนงานของรัฐบาลที่ได้กำกับไว้ กล่าวคือ เป็นแผนงานของรัฐบาลในขณะนั้น ซึ่งแผนงานดังกล่าวนี้ อาจเป็นแผนที่กำหนดขึ้นใหม่ในรัฐบาลนั้น หรืออาจ

แผนงานของรัฐบาลชุดก่อนที่ชุดปัจจุบันยอมรับนำมาใช้สานต่อ

2. นอกจากจะเป็นงานของรัฐบาลที่ดำรงตำแหน่งขณะนั้นแล้ว ยังเป็นโครงการที่ระบุกิจกรรมไว้อย่างชัดเจนและระบุไว้ล่วงหน้าด้วยการกระทำเช่นนี้ก็เพื่อแยกแยะให้เห็นความแตกต่างกับการระบุแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทั้งนี้เพราะว่า การกำหนดเป็นแผนและโครงการนั้น จำต้องมีการศึกษาพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบทุกแง่มุมมาก่อน

3. แผนงานดังกล่าวนี้จำเป็นต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของชาติ คุณค่าอย่างหนึ่งอย่างใดและการปฏิบัติของรัฐบาลในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง องค์ประกอบข้อนี้ชี้ให้เห็นความแตกต่างกับการระบุแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทั้งนี้เพราะว่าการกำหนดเป็นแผนงานและโครงการนั้น จำต้องมีการศึกษาพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบทุกแง่มุมมาก่อน

ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

เอ็ดเวิร์ดที่สาม (Edward III, 1980, pp. 1-2) อธิบายว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่อยู่ระหว่างการกำหนดนโยบาย กับผลลัพธ์ของนโยบายที่คนได้รับ ถ้าหากว่านโยบายไม่เหมาะสม และไม่สามารถแก้ปัญหาที่ออกแบบได้ ก็อาจจะล้มเหลวตั้งแต่แรกโดยไม่ต้องไปสนใจว่าการนำไปปฏิบัติจะดีเพียงใด แต่ถ้าเป็นนโยบายที่หลักแหลม หากปฏิบัติไม่ดีก็อาจจะไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

การวิจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติในประเทศไทย

เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์ (2536) ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างประสิทธิผลของการนำ

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

นโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติ :
กรณีศึกษาสำนักงานเขตของกรุงเทพมหานคร”
วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพล
ต่อประสิทธิผล การเปรียบเทียบของปัจจัยต่างๆ
ระดับประสิทธิผลของการนำนโยบายการ
ให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติเมื่อเปรียบเทียบ
ระหว่างงานต่างๆ วิธีการศึกษาการกระทำโดย
การวิจัยสำรวจกับประชาชนและเจ้าหน้าที่
กรุงเทพมหานคร 36 เขต ผลการศึกษา พบว่า
ตัวแปรอิสระ 4 ตัว คือ ความชัดเจนในเป้าหมาย
ของนโยบาย ความซับซ้อนของโครงสร้าง
ความพร้อมของทรัพยากรและการมีส่วนร่วมของ
ผู้รับบริการ สามารถอธิบายประสิทธิผลของ
การนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไป
ปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรที่
อธิบายประสิทธิผลได้มากที่สุด ได้แก่ ความพร้อม
ของทรัพยากร รองลงมา คือ ความซับซ้อนของ
โครงสร้าง ความชัดเจนในเป้าหมายของนโยบาย
และการมีส่วนร่วมของผู้รับบริการ ดังนั้นผู้เขียน
จึงสรุปได้ว่า หากทางกรุงเทพมหานครนำตัวแปร
อิสระทั้ง 4 ตัวซึ่ง ได้แก่ 1. ความชัดเจนในเป้าหมาย
ของนโยบาย 2. ความซับซ้อนของโครงสร้าง
3. การมีส่วนร่วมของคนพิการ 4. ความพร้อมของ
ทรัพยากร หากทางกรุงเทพมหานครนำ 4 ตัวแปร
นี้มาปฏิบัติ อาทิเช่น ให้ผู้พิการมีส่วนร่วมใน
การนำเสนอการจัดทำบริการสาธารณะ และ
การเตรียมความพร้อมในทรัพยากรให้เพียงพอต่อ
การจัดทำบริการสาธารณะของผู้พิการก็จะทำให้
คำว่าทางเลือกปฏิบัติหายไป

การจัดทำนโยบายสาธารณะกรุงเทพมหานคร ของ ผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสความหมาย ตามแผนวิสัยทัศน์ของประชาชน

เมืองกรุงเทพมหานคร มีการจัดทาระบบ
ฐานข้อมูล ที่ครบถ้วนทันสมัย ปรับปรุงระบบ
สาธารณูปโภคพื้นฐานให้ผู้พิการ ผู้สูงอายุ และ
ผู้ด้อยโอกาส สามารถเข้าถึงได้อย่างเท่าเทียมกับ
ประชาชนทั่วไป และจัดสวัสดิการสังคมสำหรับ
กลุ่มคนดังกล่าวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีมีศักดิ์ศรี
ความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกับคนในสังคม

ความหมายทางวิชาการ

1. ระบบฐานข้อมูลของกลุ่มผู้สูงอายุผู้พิการ
และผู้ด้อยโอกาส ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงให้
ทันสมัย เพื่อไม่ให้เกิดการ ตกหล่นของข้อมูล ที่
จะนำไปสู่การเข้าไม่ถึงสวัสดิการ

2. ระบบสาธารณูปโภค เช่น ห้องน้ำสาธารณะ
ทางขึ้น อาคาร - ทางเดินเท้า ทางลาด ลิฟต์
สะพานลอย ฯลฯ ได้รับการปรับปรุงและพัฒนา
เพื่อให้เอื้อประโยชน์และ อำนวยความสะดวก
ให้กับกลุ่มผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อย โอกาส
โดยให้สามารถเข้าร่วมกับประชาชนทั่วไปได้

3. กรุงเทพมหานครจัดสวัสดิการสังคม
ให้กับผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส ที่
ต้องการความช่วยเหลือ อย่างทั่วถึง มีศักดิ์ศรี
ความเป็นมนุษย์ อันนำไปสู่การลด ความเหลื่อม
ล้ำในสังคม

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงานในสังกัด กทม. ได้แก่ สำนักพัฒนา
สังคม สำนัก อนามัย สำนักการโยธา และ
สำนักงานเขต หน่วยงานนอกสังกัด กทม. ได้แก่
กระทรวงแรงงาน กระทรวงพัฒนาสังคมและ
ความมั่นคงของมนุษย์ กรมโยธาธิการและ
ผู้ด้อยโอกาส เพิ่มขึ้น

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ระบบสาธารณสุขโลก

1. สัดส่วนของสาธารณสุขโลก ขึ้นพื้นฐานเช่น ห้างน้ำสาธารณะ ทางขึ้นอาคาร - ทางเดินเท้า ทางลาด ลิฟต์ สะพานลอย ฯลฯ ที่ได้รับการปรับปรุงและพัฒนา เพื่อผู้สูงอายุ ผู้พิการ

2. สัดส่วนของจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น รถเข็น รววจับ กั้นลิ้น สำหรับผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส เพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2556

สวัสดิการสังคม

1. สัดส่วนของผู้สูงอายุที่ต้องการความช่วยเหลือ ได้รับเบี้ยยังชีพในอัตราเท่ากับเส้นความยากจน อย่างครอบคลุมและครบถ้วน

2. สัดส่วนของผู้พิการที่ต้องการความช่วยเหลือ ได้รับเบี้ยยังชีพในอัตราเท่ากับเส้นความยากจน อย่างครอบคลุมและครบถ้วน

3. สัดส่วนของผู้ด้อยโอกาสที่ต้องการความช่วยเหลือ ได้รับเบี้ยยังชีพในอัตราเท่ากับเส้นความยากจน อย่างครอบคลุมและครบถ้วน

4. สัดส่วนของผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาส ที่ต้องการความช่วยเหลือ ได้รับการอบรมพัฒนาทักษะด้านภาษาเทคโนโลยีและอาชีพโดยมีการลดหย่อนค่าใช้จ่าย / ค่าเล่าเรียน

5. สัดส่วนของผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาส ได้รับการลดหย่อนค่าโดยสาร

6. สัดส่วนของผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาส ที่ต้องการความช่วยเหลือ มีที่อยู่อาศัยที่ช่วยให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

7. สัดส่วนของโรงพยาบาลสำหรับผู้สูงอายุ เพิ่มขึ้นให้ครอบคลุมกับจำนวนผู้สูงอายุ

8. ร้อยละของผู้สูงอายุ ผู้พิการได้รับสวัสดิการด้านกองทุนออมและกองทุนชุมชนเพื่อประกอบอาชีพ

9. ร้อยละของเด็กพิเศษมีสถานศึกษารองรับอย่างครอบคลุม

10. สัดส่วนของประชาชนที่ด้อยโอกาส ได้รับการสนับสนุนสวัสดิการชุมชน โดยชุมชนเอง (ที่ไม่ใช่รูปแบบการสงเคราะห์จากภาครัฐ)

สถานการณ์ด้านสวัสดิการสังคมที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

ระบบฐานข้อมูลของคนพิการ ใน กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. 2556 มีจำนวน ผู้พิการ ที่มีบัตรประจำตัวคนพิการทั้งสิ้น 52,623 คน แต่มีจำนวนผู้พิการที่ได้รับเบี้ยความ พิกัดเพียง 46,340 คน หรือร้อยละ 88.1 เท่ากับว่าประมาณจำนวนผู้พิการ ร้อยละ 11.9 ไม่ได้รับเบี้ยความ พิกัด และคาดการณ์ว่า ในปีงบประมาณ 2557 จะมีจำนวนคนพิการที่ได้ รับเบี้ยความ พิกัด 51,800 ราย ซึ่งการขอรับ เบี้ยนี้ อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานเขต แต่ปัญหาที่พบ คือ การไม่เชื่อมต่อข้อมูลระหว่าง หน่วยงานของรัฐ และไม่มีการจำแนกบุคคลที่มี ความพิการที่ด้อยโอกาสเอาไว้ทำให้การให้ความ ช่วยเหลือเป็นไปได้แค่รายการที่ยื่นคำขอเท่านั้น อีกทั้งอาจยังมีผู้ตกหล่นจากฐานข้อมูล เนื่องจาก ไม่ได้ไปลงทะเบียนจากสำนักเขตในแต่ละแห่งไว้ เพราะมีความยุ่งยากซับซ้อน ความไม่รู้สิทธิความ ไม่ต้องการให้ถูกตีตราว่า “พิการ” ประเด็นการจัดสวัสดิการเพื่อคนพิการ พบว่า ภาครัฐได้มีการช่วยเหลือคนพิการในรูปแบบสวัสดิการและสงเคราะห์ประเภทต่าง ๆ และ สำนักพัฒนาสังคมก็ได้จัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ คนพิการ เช่น วันคนพิการสากล กิจกรรม ทัศนศึกษา ศิลปวัฒนธรรม การจัดการศึกษา สำหรับคน พิการ ทั้งในระบบและนอกระบบ (โรงเรียนเรียน

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ร่วม และการฝึกอาชีพสำหรับคน พิการ) การจัด
สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับ ผู้สูงอายุและ
คนพิการ การจัดช่องทางพิเศษ (Fast Track)
บริการตรวจและประเมินสภาพความ พิการ
การจัดทำเว็บไซต์ สำหรับคนพิการ ทางสายตา
การจัดทำหนังสือเสียงในท้องสมุด หนังสือเสียง
กีฬาสำหรับคนตาบอด (ได้แก่ ฟุตบอล วอลเลย์
และกรีฑา) รถบริการสำหรับผู้พิการและผู้
สูงอายุ/ แท็กซี่สำหรับคนพิการ เป็นต้น

สวัสดิการและสงเคราะห์ผู้พิการ เบี้ยความพิการ
500 บาท ทุนประกอบอาชีพ ไม่เกิน 5,000 บาท
/ ครอบครัว ค่าครองชีพประจำวัน 1,000 บาท
ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องเนื่องในการรักษาพยาบาล 1,000
บาททั้งนี้ ช่องว่างของการจัดสวัสดิการให้กับ
ผู้พิการ อยู่ที่บุคคลที่มีความพิการแต่ไม่มีบัตร
คนพิการ เนื่องจากไม่ได้ขึ้นทะเบียนคนพิการ
ทำให้ไม่สามารถขอรับเบี้ยความพิการและ
ค่าครองชีพ ประจำวันได้ เนื่องจากผู้ที่ขอได้
จะต้องเป็นบุคคลที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียน ขอรับเบี้ย
ความพิการ แต่ต้องขึ้นทะเบียนคนพิการแล้ว
สำหรับคนพิการที่ไม่มีบัตรประจำตัวคนพิการ
ยังสามารถขอทุน ประกอบอาชีพได้และได้รับ
การรักษาพยาบาลโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แม้สวัสดิการ
และการสงเคราะห์ เป็นการจัดสวัสดิการรูปแบบ
หนึ่งที่รัฐพึงจัดให้ประชาชน แต่หากพิจารณาใน
แง่ของจิตใจก็พบว่า บางรายไม่ต้องการรับ
สวัสดิการในรูปแบบการสงเคราะห์ เนื่องจาก
ไม่สามารถยอมรับการถูกตีตราว่า “พิการ” ที่ต้อง
ได้รับเบี้ยยังชีพแบบการสงเคราะห์ ทำให้ รู้สึก
ว่าไร้ศักดิ์ศรีได้ (กรรณจิรา สุขรุ้ง, 2554)

สถานการณ์ระบบสาธารณสุขปโภคสำหรับ กลุ่มผู้สูงอายุและคนพิการ

ระบบสาธารณสุขปโภคสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุ
และคนพิการ ภายในสถานที่แต่ละแห่ง ของ
กรุงเทพมหานครนั้น ได้มีการจัดสาธารณสุขปโภค
และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้สูงอายุและ
ผู้พิการไว้แล้ว โดยเป็นไปตามกฎกระทรวง
กำหนด สิ่งอำนวยความสะดวกในอาคาร สำหรับ
ผู้พิการ หรือทุพพลภาพ และคนชรา พ.ศ. 2548
อาศัย อำนาจตามความในพระราชบัญญัติควบคุม
อาคาร (ฉบับที่ 3) มาตรา 29 ประกอบกับมาตรา
31 มาตรา 35 มาตรา 48 มาตรา 48 และมาตรา
50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
กำหนดไว้ดังนี้ ข้อ 2 ในกฎกระทรวงนี้ “สิ่ง
อำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการ หรือทุพพล
ภาพ และคนชรา” หมายความว่า ส่วน ของ
อาคารที่สร้างขึ้น และอุปกรณ์อันเป็นส่วน
ประกอบของอาคาร ที่ติดหรือตั้งอยู่ภายในและ
ภายนอกอาคาร เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้
อาคารสำหรับผู้พิการหรือทุพพลภาพ และคนชรา
“ลิฟต์” หมายความว่า อุปกรณ์ที่ใช้ สำหรับนำ
คนขึ้นลงระหว่างพื้นของอาคารที่ต่าง ระดับกัน
แต่ไม่ใช่บันไดเลื่อนหรือทางเลื่อน “พื้นผิวต่าง
สัมผัส” หมายความว่า พื้นผิว ที่มีผิวสัมผัสและสี
ซึ่งมีความแตกต่างไปจากพื้นผิว และสีในบริเวณ
ข้างเคียงซึ่งคนพิการทางการมองเห็นสามารถ
สัมผัสได้ “ความกว้างสุทธิ” หมายความว่า ความ
กว้างที่วัดจากจุดหนึ่ง ไปยังอีกจุดหนึ่ง โดย
ปราศจากสิ่งใด ๆ กีดขวาง ข้อ 3 อาคารประเภท
และลักษณะดังต่อไปนี้ต้อง จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก
สำหรับผู้พิการหรือ ทุพพลภาพ และ
คนชรา ตามที่กำหนดใน กฎกระทรวงนี้ในบริเวณ
ที่เปิดให้บริการแก่บุคคล ทั่วไป (1) โรงพยาบาล

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

สถานพยาบาล ศูนย์บริการสาธารณสุข สถานีอนามัย อาคาร ที่ทำการของราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การของ รัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย สถานศึกษา หอสมุด และพิพิธภัณฑ์สถานของรัฐ สถานีขนส่งมวลชน เช่น ท่าอากาศยาน สถานีรถไฟ สถานีรถ ท่าเทียบ เรือ ที่มีพื้นที่ส่วนใดของ อาคารที่เปิดให้บริการ แก่บุคคลทั่วไปเกิน 300 ตารางเมตร (2) สำนักงาน โรงแรม หอประชุม สนามกีฬา ศูนย์การค้า ห้างสรรพสินค้า ประเภทต่าง ๆ ที่มีพื้นที่ส่วนใดของอาคารที่เปิด ให้บริการแก่บุคคลทั่วไปเกิน 2,000 ตารางเมตร และพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพ ชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มาตรา 20 กำหนดให้ คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์ ได้ จากสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจน สวัสดิการและ ความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณา ข้อมูลทางสถิติ แม้ กรุงเทพมหานครมีการจัดสิ่ง อำนวยความสะดวก ให้แก่ผู้สูงอายุและคนพิการ ได้แก่ ทางลาด ห้องน้ำปัสสาวะสัญลักษณ์ ที่จอดรถ บริการข้อมูล และอื่น ๆ (รถเข็นสำหรับคนพิการ ลิฟต์สำหรับคนพิการ ช่องทาง fast track ฉลาก ของยาอักษรเบลล์และ ไม้เท้าสีขาว) แต่ยังไม่ครบถ้วนและไม่ครอบคลุม สถานที่ทุกแห่ง และข้อมูลที่ได้มีเพียงข้อมูลจาก สำนักงานของ กรุงเทพมหานครเท่านั้น ไม่มีการ สார்วจข้อมูล ของสถานที่อื่น ๆ เช่น อาคารของ เอกชน หรือ โรงพยาบาลของรัฐ เนื่องจากไม่มี การเชื่อมโยง ข้อมูลกันระหว่างหน่วยงาน ซึ่งมีสาเหตุมาจากการทำงานที่แยกจากกัน และการ ของงบประมาณ ไม่ได้ขึ้นกับกรุงเทพมหานคร หากแต่เป็นไปตาม พระราชบัญญัติอยู่แล้ว

สถานการณ์ระบบสวัสดิการสังคมอื่น ๆ สำหรับกลุ่มผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส

นอกจากรูปแบบสวัสดิการที่ได้กล่าวถึงข้างต้น กรุงเทพมหานครก็ได้จัดตั้ง โรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานครศูนย์ฝึกอาชีพครบวงจร การพัฒนาอาชีพด้านเกษตรกรรม โดยศูนย์ฝึกอาชีพแบบครบวงจร และการพัฒนาอาชีพด้านเกษตรกรรม เพื่อพัฒนาทักษะการประกอบอาชีพในด้านต่าง ๆ ให้กับประชาชนที่สนใจ เพื่อนำไปประกอบอาชีพหรือต่อยอดในอาชีพตน โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายในการเข้าเรียน และโรงเรียนฝึกอาชีพที่เสียค่าใช้จ่ายเพียง 105 บาท ต่อ หลักสูตร แต่ขอยกเว้นได้ในกรณีของกลุ่มยาเสพติด ซึ่ง เมื่อเรียนจบหลักสูตร ก็จะได้วุฒิบัตร / ใบประกาศนียบัตรที่สามารถนำไปประกอบอาชีพ ได้ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ บางครั้งการขอยกเว้นหรือผ่อนผัน ค่าใช้จ่าย / ค่าเล่าเรียน สำหรับ คนยากไร้ไม่สามารถ ดำเนินการได้ เนื่องจาก ติตระเบียบและงบประมาณที่มีจำกัด ผู้พิการและ ผู้สูงอายุ ที่เข้าเรียนมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับ บุคคลวัยทำงาน เนื่องจากความไม่สะดวกในการ เข้าเรียน เกณฑ์การรับสมัครผู้ที่เข้าเรียนนั้นต้อง มีสำเนาบัตรประชาชน ซึ่งเท่ากับว่าผู้ด้อยโอกาส ที่เป็นบุคคลไร้สัญชาติ จะไม่สามารถเข้าถึง สวัสดิการส่วนนี้ได้ แม้แนวคิดการจัดสวัสดิการสังคม มักมุ่งเน้นรูปแบบการสงเคราะห์จากทางภาครัฐ แต่การจัดตั้งสวัสดิการชุมชนก็เป็นสวัสดิการอีกแนวทางหนึ่ง เพื่อให้ผู้ด้อยโอกาสเล็งเห็นถึงคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เช่นเดียวกับประชาชนอื่น ๆ เนื่องจากผู้ด้อยโอกาสสามารถเปลี่ยนสถานะได้เช่นเดียวกับบุคคลธรรมดาทั่วไป

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทสัมภาษณ์

ผู้พิการโบลีโอไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และต้องใช้รถเข็นในการเดินทาง มีนามว่าน้องพี ผู้ให้สัมภาษณ์คือแม่ของน้องพี ได้กล่าวว่า ทุกวันนี้ได้รับสวัสดิการเดือนละ 800 บาท และทะเบียนคนจน 300 บาท ได้เฉพาะ สองส่วนนี้ ในส่วนของการเดินทางบริเวณทางเท้ามีความลำบาก มีหลุมบ่อ ผิวทางเดินไม่มีความสม่ำเสมอ เป็นทางลาดชันไม่มีทางลง ต่อมาการใช้บริการรถเมล์ ไม่สามารถใช้บริการได้ทำให้ต้องบริการแท็กซี่แทนที่มีราคาสูงกว่า แม่ของน้องพียังกล่าวอีกว่างบประมาณของรัฐไม่ค่อยทั่วถึง คุณแม่น้องพีต้องการที่จะให้ภาครัฐพัฒนาทางเดินทางเท้า และการใช้รถเมล์ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่อคนพิการเพื่อที่จะลดค่าใช้จ่าย

บทสัมภาษณ์

นายบุญชัย แซ่เฮ้ง พิการแขนขาขาด ได้กล่าวว่า เขาได้รับค่าจ้างชีพ เดือนละ 800 บาท และค่ารักษาพยาบาลต่างๆ รักษาฟรี ทั้งหมด ลุงให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาครัฐว่า มีการจัดบริการดีขึ้นกว่าเมื่อ 20 ปีที่แล้วเยอะ และอยากให้ภาครัฐจัดทำให้น้ำใหม่ปริมาณที่เพิ่มมากขึ้น

บทสัมภาษณ์

นายสว่าง ศรีสม เป็นผู้พิการทางการเคลื่อนไหวต้องใช้รถเข็น ได้กล่าวว่า การเดินทางไปใช้บริการรถไฟฟ้าสถานีกำแพงเพชร ซึ่งไม่มีลิฟต์ที่จะขึ้นไปไปยังชั้นบนของรถไฟฟ้า และต้องใช้รถเข็น เช่นไปยังจุดที่มีลิฟต์ก็จะพบปัญหาอีกคือบนทางเท้ามีหลุมพื้นผิวไม่เรียบ และสิ่งกีดขวางบริเวณทางเท้า เช่น ต้นไม้ เสาไฟฟ้า เป็นต้น ผู้พิการยังกล่าวอีกว่าการออกแบบรถไฟฟ้า ลิฟต์มันไม่ได้อยู่ในพื้นที่ ที่จำเป็นมันก็จะทำให้เราใช้งานไม่ได้ไม่เต็มที่ต้องไปข้ามถนนพื้นที่รอบนอก เช่น

ทางเท้า ทางหน่วยงานของรัฐยังขาดสิ่งอำนวยความสะดวกและยังขาดความต่อเนื่อง ในการจัดบริการทางเท้าที่สมบูรณ์

พัฒนาการของสิทธิมนุษยชน

คำว่าสิทธิมนุษยชนเป็นคำที่เกิดขึ้นใหม่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง แต่อย่างไรก็ตามแนวคิดกับสิทธิมนุษยชนมีมานานแล้วนับตั้งแต่สมัยกรีก สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิที่มีได้อย่างหนึ่งเฉยแต่เป็นผลจากวิวัฒนาการของขบวนการเรียกร้องของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆที่อ้างความชอบธรรมของประโยชน์นั้นๆ ว่าเป็นสิ่งจำเป็นต่อความเป็นมนุษย์โดยมีฐานทางกฎหมายในการเรียกร้อง อย่างไรก็ตามศาสตราจารย์วิท มณฑาภรณ์ได้เคยตั้งข้อสังเกตไว้อย่างน่าสนใจว่าการขยายขอบเขตสิทธิมนุษยชนกว้างขึ้นแม้จะทำให้มนุษย์ได้พัฒนามากขึ้น แต่ขณะเดียวกันอาจก่อให้เกิดความสับสนได้มากขึ้น และอาจทำให้สิทธิได้รับรองอยู่แล้วมีน้ำหนักน้อยลง

คำว่า สิทธิ (Rights) มีผู้ให้ความหมายแตกต่างกันในหลายทัศนะ แต่อาจสรุปได้ว่า สิทธิหมายถึงความถึง สิ่งที่ไม่มียุติธรรมซึ่งมีอยู่ในตัวมนุษย์ มาตั้งแต่เกิดหรือกำหนดขึ้น โดยกฎหมายให้ได้รับประโยชน์ และมนุษย์เป็นผู้เลือกใช้สิ่งนั้นเองโดยไม่มีผู้ใดมาบังคับได้

สิทธิของคนพิการหรือทุพพลภาพในการรับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือจากรัฐ ประเทศที่เจริญแล้วจะเห็นความสำคัญของคนพิการหรือทุพพลภาพ ให้มีความเป็นอยู่ที่ดีนอกจากนี้ยังได้รับความสะดวกสบายในการใช้บริการสาธารณะ เช่น มีห้องน้ำ มีที่นั่งสำหรับคนพิการเป็นพิเศษ เป็นต้น

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

คนพิการในสังคมไทย สถานภาพ-ปัญหา และความต้องการ

มนุษย์ได้รับการยกย่องว่า เป็นทรัพยากรที่สำคัญและมีค่ามากที่สุด เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ สังคมใดที่มีทรัพยากรที่มีคุณภาพมีประสิทธิภาพ และมีสมรรถภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ สังคมนั้นก็จะมีความสำเร็จก้าวหน้าแต่ตามข้อเท็จจริงนั้น ไม่ว่าสังคมใดจะเจริญก้าวหน้ามากแค่ไหนย่อมต้องประกอบไปด้วยประชากรประเภทต่างๆที่มีคุณภาพและด้อยคุณภาพ ทั้งที่ร่างกายปกติสมบูรณ์และผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ หรือสติปัญญาที่ถูกเรียกว่า “คนพิการ” รวมอยู่ในสังคมด้วยทั้งสิ้น

สังคมไทยก็เช่นกัน จะพบเห็นคนพิการอยู่เป็นจำนวนมาก นับวันจะทวีจำนวนมากขึ้น ทั้งนี้เพราะสาเหตุมาจาก โรคภัยไข้เจ็บ อุบัติเหตุ อุบัติภัย ภาวะทุโภชนา และผลมาจากการต่อสู้ปกป้องพิทักษ์รักษาความมั่นคง และความสงบเรียบร้อยของประเทศชาติ ยิ่งสังคมมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากเท่าไรจำนวนคนพิการก็มากขึ้นตามไปด้วย องค์การสหประชาชาติได้ทำการสำรวจและประมาณการเกี่ยวกับประชากร ผู้มีความพิการทั่วโลกในปีคนพิการสากล (พ.ศ.2524) ว่ามีอยู่ถึง 500 ล้านคน คือ ประมาณร้อยละ 10 ของจำนวนประชากรในประเทศต่างๆ แต่ในประเทศที่ด้อยพัฒนาหรือกำลังพัฒนาอาจจะมีจำนวนสูงมากกว่านี้ ดังนั้นคนพิการในประเทศไทยจึงมีประมาณ 5 ล้านคน จากจำนวนประชากรไทยทั้งสิ้น 53 ล้านคน (ในปี พ.ศ.2530) เพื่อพิจารณาถึงจำนวนประชากรผู้มีความพิการของประเทศไทยมีถึง 5 ล้านคน ซึ่งนับว่าเป็น

จำนวนมาก ผู้พิการเหล่านี้ได้รับความเอาใจใส่ดูแลจากสังคมและรัฐอย่างไร สถานภาพทางสังคมของพวกเขาเป็นอย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับประชากรกลุ่มน้อย และผู้ด้อยโอกาสกลุ่มอื่นๆ และกับผู้มีความปกติทางร่างกายและจิตใจ ถึงเวลาแล้วหรือยังที่รัฐ และสังคม จะหันมาให้ความสนใจและช่วยเหลือผู้พิการ “ทรัพยากรมนุษย์” ที่มีคุณค่าส่วนหนึ่งของสังคม

คนพิการ (Disabled People)

ในทัศนะของบุคคลทั่วไปในสังคม เมื่อเอ่ยถึง “คนพิการ” ก็มักจะคิดถึงคนตาบอดคนง่อยเปลี้ยเสียแขน เสียขา คนมือกุดเท้ากุดที่นั่งขอทานอยู่ตามสถานที่สาธารณะต่างๆ ก็จะแตกต่างกันไปตามพื้นฐานของจิตใจ การอบรมสั่งสอน และการศึกษา บ้างก็แสดงออกซึ่งความสงสาร ความเห็นอกเห็นใจ ความสมเพชเวทนา โดยการให้ทาน บ้างก็แสดงอาการรังเกียจ และก็มีจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกเฉยๆ ปราศจากความสนใจใดๆทั้งสิ้น เพราะถือว่าไม่ใช่ธุระอะไรของตน แต่คำว่า “คนพิการ” นั้นมีความหมายกว้างขวางมากและได้มีผู้ให้คำจำกัดความไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

1. คนพิการ ตามความหมายขององค์การสหประชาชาติ คือ บุคคลผู้มีความพิการตลอดไป และพิสูจน์ได้ชัดเจน จะพิการโดยลักษณะใดก็ตาม ทำให้ไม่สามารถทำงานได้ หรือสูญเสียความสามารถในการทำงาน

2. คนพิการ ตามความหมายขององค์การกรรมกรระหว่างประเทศ (ILO) หมายถึง บุคคลซึ่งเสื่อมสมรรถภาพ และโอกาสที่จะทำงานประกอบอาชีพ อันเป็นผลเนื่องมาจากความบกพร่องทางร่างกาย หรือจิตใจ

โดยอาศัยข้อเท็จจริงและเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้วในบทความนี้ สภาคนพิการฯจึงได้ยกร่าง

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

พ.ร.บ. พันฟูสมรรถคนพิการ มาตรา 20 ขึ้นโดยมีใจความว่า “กฎ ระเบียบ และข้อบังคับใดที่ออกมาเพื่อจำกัด หรือลดทอนสิทธิของคนพิการ ในฐานะพลเมืองของประเทศ โดยคำนึงแต่เพียงความพิการทางร่างกาย แต่ไม่คำนึงถึงความสามารถของคนพิการนั้น ให้ถือเป็นอันยกเลิกโดยกฎหมายฉบับนี้ คนหูหนวกและเป็นใบ้ที่รู้ และเข้าใจภาษามือให้ถือว่าอ่านออกเขียนได้ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา 93 (2) ในถือว่าสุนัขนำทางเป็นส่วนหนึ่งของคนตาบอด คนตาบอดมีสิทธินำพาสุนัขนำทางไปในสาธารณสถาน เช่น โรงแรม ภัตตาคาร ฯลฯ และขึ้นยานพาหนะโดยสาธารณะทุกประเภทและเข้าอยู่อาศัยในบ้านหรือห้องเช่า ไม่ว่ากรณีใดๆ ห้ามคิดค่าบริการค่าธรรมเนียม และค่าเช่าเพิ่มเติมสำหรับสุนัขนำทาง หรือเนื่องจากมีสุนัขนำทางให้ถือว่าเก้าอี้มีล้อสำหรับคนพิการเป็นส่วนหนึ่งของคนพิการทางร่างกาย ให้คนพิการทางร่างกายมีสิทธินำเก้าอี้มีล้อสำหรับคนพิการขึ้นยานพาหนะโดยสารสาธารณะทุกประเภท โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ เพิ่มเติมสำหรับเก้าอี้มีล้อ สำหรับคนพิการหรือเนื่องจากการมีเก้าอี้มีล้อสำหรับคนพิการ คนพิการนั้น นอกจากมีความบกพร่องทางร่างกายบางส่วนแล้วไม่มีอะไรผิดแผกแตกต่างไปจากคนไทยทั่วไป คนพิการมีชีวิตจิตใจความรู้สึกเหมือนกันคนอื่น ต้องการได้รับการศึกษาฝึกอาชีพและมีงานทำ ต้องการไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ เสรี ปราศจากอุปสรรคขัดขวาง ต้องการดำรงชีวิตอยู่อย่างคนปกติเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทยไม่ต้องการเป็นภาระของสังคม แต่ต้องการมีส่วนช่วยเหลือของสังคม ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติโดยส่วนรวม คนพิการเฝ้ารอคอยรัฐบาลที่มีจิตสำนึกอย่างพ่อแม่ ที่มองเห็นคน

พิการเป็นลูก หากรัฐบาลเป็นพ่อแม่ที่ดีเมื่อเห็นลูกมีความบกพร่องทางร่างกายคงไม่ทอดทิ้งหรือแยกหรือตัดเขาออกไปจากสังคม แต่จะเข้าไปช่วยเหลือลูกพิการ ทั้งในด้านวัตถุและจิตใจ เพื่อให้ลูกพิการสามารถเอาชนะความพิการของตนด้วยการเข้าไปฟื้นฟูและให้การศึกษาแก่เขานอกจากนี้ยังต้องเข้าไปช่วยยกเลิกกฎหมายกฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับที่จำกัดสิทธิเสรีภาพของเขาอย่างไร้เหตุผล และเปิดโอกาสให้เขามีงานทำมากขึ้น เพื่อลูกที่พิการจะได้ดำเนินชีวิตตามปกติสุขเหมือนที่น้องคนไทยที่อยู่ร่วมประเทศเดียวกัน สิ่งเหล่านี้รัฐบาลสามารถทำได้ด้วยการ ออกกฎหมายฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการตามยกเว้นที่สภาคนพิการฯเสนอ คนพิการยังเฝ้ารอคอยความเข้าใจและความเห็นใจจากพี่น้องชาวไทย ด้วยการเข้ามาร่วมพลังกับคนพิการช่วยกันผลักดันให้มี พ.ร.บ. พันฟูสมรรถภาพคนพิการเกิดขึ้นในประเทศไทย

สรุปผลและอภิปราย

เมื่อเมืองมีความเจริญเติบโตมากขึ้นแน่นอนว่าความต้องการของมนุษย์ก็ต้องเพิ่มขึ้นตามความเจริญของเมือง แต่จะทำอย่างไรเมื่อภาครัฐมีการเลือกปฏิบัติการจัดทำนโยบายสาธารณะกรณีทางเดินทางเท้าและการใช้บริการรถเมล์ต่างๆ ที่พวกเขาสิทธิเท่าเทียมที่ต้องได้รับสิทธิเหมือนกับคน

และจากที่ได้ศึกษาข้อมูลการจัดทำนโยบายสาธารณะของกรุงเทพมหานครของผู้พิการกับพบว่ากรุงเทพมหานครนั้นก็จัดทำนโยบายสาธารณะทางเดินทางเท้าให้และการใช้บริการรถไฟฟ้าแต่จากสิ่งที่พบเจอในปัญหาที่คือ ในการจัดทำบริการสาธารณะให้กับผู้พิการนั้นยังขาด

การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา

ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1/2561

วันที่ 15 กันยายน 2561

ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ความเอาใจใส่และขาดการทำบริการอย่าง ต่อเนื่องจึงทำให้มองว่าเป็นการเลือกปฏิบัติกับ ผู้พิการซึ่งหากทางกรุงเทพมหานครเอาใจใส่ใน การจัดทำบริการสาธารณะ ให้กับผู้พิการและทำ อย่างต่อเนื่องเพียงเท่านี้คำว่าเลือกปฏิบัติกับ ผู้พิการก็จะหายไป

สิ่งที่ผู้พิการต้องการให้ปรับปรุงในการจัดทำ นโยบายสาธารณะก็คือการทำทางเดินทางเท้า และการใช้บริการรถเมล์ให้มีการใช้บริการสะดวก ต่อผู้พิการมากขึ้น เพื่อลดค่าใช้จ่ายรวมถึงเพิ่ม จำนวนห้องน้ำผู้พิการให้ทั่วถึงเพียงเท่านี้ กรุงเทพมหานครก็จะมีคำว่าเลือก ปฏิบัติการจัดทำนโยบายสาธารณะของผู้พิการใน กรณีทางเดินทางเท้าและการใช้บริการรถ สาธารณะ

เอกสารอ้างอิง

- WongsawatKesuwan. 2008. The Implementation of the Policy.
BOPHIT PRINTING CO., LTD. 2000. Human rights and freedoms of the Thai people. 1st edition: Sukhothai Thammathirat Open University.
SompopFungchan Theory and Practice 1st Edition: On Art Creation Co., Ltd.
National Bureau of Statistics and Office of the Prime Minister.